

SVATÁ HORA

ČÍSLO 1 • 2009

Rozhovor s Radkem Rejškem I.

Smlouva o stavbě velkých varhan

Poděkování

Svatá Hora v čase i nad časem

Změna začíná uvnitř

Blahoslavený Metoděj Dominik Trčka

Roso a jiní, velebte Pána,
zimo a chlade, velebte Pána.

(Dan 3,68)

OBSAH

Úvodník

Nebeská sjízdnost cest **3**

Naše pravidelné otazníky

Rozhovor s Radkem Rejškem I. **4**

Zprávy

Zprávy ze Svaté Hory **10**

Opravy na Svaté Hoře **12**

Svatohorský silvestr **13**

Smlouva o stavbě velkých varhan **14**

Poděkování **15**

Svatá Hora v čase i nad časem **19**

Madona mého otce **20**

Spiritualita

Změna začíná uvnitř **21**

Blahoslavený Metoděj Dominik Trčka **26**

Informace

Exercicie, poutě, bohoslužby **28**

Nebeská sjízdnost cest

Můj dědeček byl zaměstnán jako řidič plzeňského pivovaru. Občas sice zastupoval i šoféra šéfa závodu a v limuzíně značky Škoda 860 vozil honoraci tehdejšího vedení pivovaru, hlavním zaměstnáním mu však byla doprava plzeňského „tekutého zlata“. Jak po Čechách, tak i do zahraničí. Jak často vyprávěl, zvládnout nákladní auto, naložené nádobami plnými tekutiny, nebylo vždy snadné. Se zvláštním zachvěním vzpomínal na jednu cestu z Drážďan do Lipska. Bylo to ke konci února, a nikdo nepočítal s tak rychlým a dramatickým zhoršením počasí, ke kterému došlo. Hustý déšť začal k večeru namrzat a vyvstala otázka, zda zastavit, zpozdít dodávku a přespat v autě, které však ráno možná už nebude moci po ledu dál, nebo pokračovat opatrně v riskantní cestě. „Tehdejší silnice si nedovedete představit,“ říkal nám dědeček, „tím nejkvalitnějším povrchem byly nerovné kamenné kostky, které v deštivém počasí však dovozovaly jen velmi pomalou jízdu.“ A právě taková byla i ona cesta do Drážďan. Dědeček považoval fakt, že do cíle po 23 hodinách jízdy třicetikilometrovou rychlostí dorazil, za zázrak. „Když jsem jel, co chvíli jsem vpravo nebo vlevo zahlédl dobrovolně nebo i nedobrovolně odstavené auto. V protisměru za celou noc nejela živá duše. Z každé strany auta jsem musel mít nejméně tři anděly,“ říkal.

Fotografie
na titulní straně
časopisu:

Letecký pohled
na Svatou Horu

Fotografie v časopise: Jiří Jiroušek, Stanislav Příbyl,
Jan Traxler, Miroslav Zelenka a archiv Svaté Hory

Ano, ony klikaté cesty (nejen ty dopravní) jsou často podivuhodně dobře sjízdné i za velmi nepříznivých okolností, snad díky přispění andělů. Než tedy „vyjedeme“ na jakoukoli cestu, nezapomeňme na ně!

Pavel Šmolík

Z hutného rozhovoru se skládá telem, hudebním režisérem, varhaníkem, carillonistou a inspirujícím kantorem Radkem Rejškem, jsme pro vás vybrali a v prvních dvou číslech časopisu přinášíme ta nejzajímavější témata.

Spíše než větrné mlýny mě zaujaly zvonohry

Z jaké rodiny pocházíš?

Narodil jsem se do, řekl bych, až těžce ateistické rodiny, rodiny až protinábožensky orientované. Za to možná může příhoda mého dědečka, který když byl malý, byl samozřejmě pokřtěný, chodil ministrovat a podobně. Jedou se ale stalo, nejspíš protože v kostele zlobil, že ho pan farář zpohlavkoval. Tehdy, jak později říkal, zanevřel na církev, z níž se nechal po dosažení plnoletosti vyškrtnout, jak se to ostatně v oné masarykovské éře dělávalo. V tomto duchu vychovával i své děti, tedy mé rodiče. Druhý dědeček byl učitel a proti víře v zásadě nic neměl, ale jeho rodinná výchova nebyla asi natolik pevná, aby zajistila pokračování víry v další generaci.

Tvoji rodiče tedy nejsou věřící. Jaké profese vůbec vykonávali?

Tatínek je tělocvikář, maminka dělala taneční pedagogiku a folkloristiku – vedla kurzy lidového tance a v tehdejší Ústavu pro kulturně výchovnou činnost, dnes se jmenuje ARTAMA, referentku pro neprofesionální folklórní taneční soubory.

Hudba byla ve vaší rodině tedy zakořeněna. Ale jak ses dostal k víře?

Já jsem se dostal k víře, dá se říci, přes hudbu. Odjakživa jsem měl moc rád zvuk varhan. Byl to zvuk, který mě povznášel a do značné míry i fascinoval. Vždycky, když jsem šel kolem kostela, kde byly otevřené dveře a z něhož zněly varhany, cítil jsem velikou touhu vejít dovnitř a poslouchat. Několikrát se mi to podařilo, zvláště když jsem byl větší a chodil bez doprovodu rodičů. Tímto způsobem jsem tak občas vklouzl do kostela a poslouchal hru na varhany, která mi tehdy připadala naprosto nadzemská. I když vlastní liturgie mi tehdy neříkala vůbec nic, tak abych slyšel té varhanní hudby co nejvíce, zůstával jsem v kostele co možná nejdéle, někdy i na celou liturgii. Protože mě zajímaly především varhany, dění mimo ně jsem vnímal druhoplánově.

Později jsem se zaposlouchal do homilií různých kněží. Pamatuji se, že tehdy právě na mě docela silně zapůsobila slova P. Jiřího Reinsberga, protože jsem samozřejmě šel poslouchat týnské varhany. Ta homilie na mě zapůsobila natolik, že jsem si říkal, že na tom, co se v kostele povídá, asi něco bude. Další zásluhu na mé konverzi má P. Blecha ze Zlíchova, který už bohužel zemřel. Na Zlíchově jsem totiž tehdy poprvé přišel s varhanami do kontaktu tak, že jsem si na ně mohl zahrát.

Pro malého kluka to muselo být ohromné. A za totality také trochu nebezpečné... Jak k tomu došlo?

Nebylo to bez problémů. Tehdy jsem totiž přemýšlel tímto způsobem: Chtěl jsem si samozřejmě zahrát na varhany. Říkal jsem si ale, že do velkého kostela mě k varhanám nepustí, budu tedy muset hledat nějaký malý, zastrčený kostelík, kde varhany také mají a kde je určitá šance, že se k tomu nástroji dostanu. Bylo mi tehdy 13 roků, chodil jsem do osmé třídy. Tehdy jsme bydleli v Praze – Nuslích.

Tak jsem vybíral malé pražské kostelíky, mezi nimiž mě zaujal kostel nad Vltavou, na Zlíchově, který se mi zdál dostatečně malý na to, aby mě tam mohli pustit k varhanám. A naštěstí hned vedle kostela byla fara, kde bydlel P. Blecha. Jednoho dne jsem sebral odvahu a na faře jsem zazvonil. P. Blecha mi otevřel a zeptal se, co bych rád. Řekl jsem mu tedy zcela bezelstně, že bych si chtěl zahrát na varhany. Čekal jsem, že mě vyhodí, leč P. Blecha mě nevyhodil. Zeptal se mě jen, jestli trochu hraji na klavír, abych si s varhanami věděl rady, jestli jsem na varhany někdy hrál. Když jsem řekl, že na klavír hraji, na varhany ale ne, tak mne hlavně upozornil, abych nechodil po pedále a nezacházel s nimi jinak násilně. K varhanám mě pustil, zapnul mi ventilátor, chvíli poslouchal, jak se pokouším improvizovat, a když zjistil, že toho sice moc neumím, ale nástroj zřejmě neublížím, tak odešel na faru s tím, že až mě hra omrzí, mám pro něj přijít, aby došel zamknout kostel.

Takovýchto mých setkání se zlíchovskými varhanami proběhlo několik, až do chvíle, kdy zřejmě nějaký všímavý člověk z okolí upozornil, že jakýsi hošík cho-

Radek Rejšek po koncertu na Svaté Hoře 15. listopadu 2008

dí nějak podezřele často do zlíčovského kostela. P. Blecha tehdy dostal trochu strach a řekl mi, ať nechodím tak často. Já jsem to tehdy pochopil tak, že se mám poohlédnout po jiném kostele, kde by mě zase nechali takto podobně hrát. Takže takhle jsem vystřídal několik dalších kostelů a nástrojů. Chodíval jsem si třeba zahrát do metodistické modlitebny v Ječné ulici, do kostela Církve československé husitské u Václava na Zderaze. Všude jsem většinu času strávil improvizací a cvičením nějakých lehkých skladbiček, které mi tehdy byly technicky dostupné. Pamatuji si, že vrcholem mého samouckého snažení bylo Preludium a fuga e moll Johanna Sebastianiana Bacha, myslím tím ale tu tzv. „malou“.

Skrze varhanní hudbu jsi tedy měl možnost poznat i různé křesťanské církve, že?

Tímto způsobem jsem samozřejmě přicházel do styku s duchovními, a poznal jsem všechny možné křesťanské církve. Několikrát jsem se zúčastnil shromáždění metodistů, kteří měli zvláštní setkání mládeže ve čtvrteční podvečer, to si pamatuji. Při něm se diskutovalo na nejrůznější duchovní témata. Chodil jsem i mezi mládež Církve československé husitské. Přestože jsem se v těchto společenstvích necítil špatně, nějak mi u nich chybělo to, co jsem tehdy považoval za nadstavbu, a nyní vím, že to je to podstatné, a tím byla eucharistie. Eucharistie byla obřadem, kterému jsem sice moc nerozuměl, ale který na mě působil velice tajemně, ale právě proto mě také velice přitahoval. Kládl jsem si proto otázku, proč ty ostatní církve (mimo katolickou) eucharistii nemají. Nakonec jsem tedy navázal kontakt s P. Mikuláškem v Podolí, ten už je také po smrti, a v Podolí jsem se půl roku po dovršení své plnoletosti nechal pokřtít.

Kde jsi v té době studoval?

Byl jsem čerstvě po maturitě na gymnáziu a šel jsem na konzervatoř. Na konzervatoři bylo podstatně jiné klima než na gymnáziu, byla to situace, kterou bych nazval „pod svícnem je největší tma“. Působila tam spousta pedagogů, kteří se svou vírou nijak netajili, všichni to o nich věděli, a přesto vedení tehdejší „komunistické“ konzervatoře tomu všemu nechávalo volný průběh. To období mého života bylo rozhodně velice zajímavé, rád na něj vzpomínám.

Jaký obor jsi na konzervatoři vlastně studoval?

Studoval jsem skladbu, později jako druhý obor trubku, u níž mi bylo jasné, že ambice na sólové hraní nemám, ale chtěl jsem ke skladbě ještě nějaký nástroj studovat.

A varhany v průběhu konzervatorního studia?

To byla docela zajímavá věc. Tehdy mě oslovil prof. Jiří Ropek s tím, že prý nemá koho učit. Na varhanním oddělení došlo k jakési krizi, bylo málo studentů. Nakonec jsem do toho nešel, protože jsem měl z dětství velmi zanedbanou klavírní techniku, což bych u varhan pociťoval jako veliký handicap. To jsem ostatně pociťoval i při studiu skladby, protože to, co nyní na klavír umím, umím jen díky profesorce Šimkové. Ta mě, ač jsem studoval na konzervatoři, učila hru na klavír od postavení ruky, tedy od úplného začátku, protože moje klavírní technika, kterou jsem si přinesl z LŠU od nejmenované paní učitelky již tehdy penzijního věku, byla doslova strašlivá. Pamatuji si, že paní profesorka Šimková, když jsem jí poprvé zahrál první řádku z jedné etudy, řekla se zděšením: Dost!

Před studiem na konzervatoři jsi ale jistě navštěvoval i tehdejší LŠU, „hudebku“, jak říkáme...

Moje maminka vždycky chtěla hrát na klavír. Sama studovala u Elišky Kleinové, což byla známá autorka obávaného Alba etud, a tak toužila, aby někdo z jejích dětí na klavír také hrál. Trošku to přehnala, protože nás se sestrou do klavíru příliš nutila a v mém případě se jí podařilo vypěstovat ve mně bytostný odpor ke klavíru. Takže jsem v pátém ročníku LŠU rezolutně prohlásil, že s klavírem nechci mít nic společného. Maminka mi tehdy rezignovaně položila otázku, na co že bych tedy chtěl hrát. Řekl jsem první nástroj, který mě napadl – trubka. Kdyby mě tehdy napadla flétna, asi bych dneska hrál na flétnu. Tak začalo období, kdy jsem hrál jenom na trubku. Ke klavíru jsem se vrátil až na konzervatoři.

Zpět k tvému studiu na konzervatoři. U koho jsi tam studoval skladbu?

Na konzervatoři u Jindřicha Felda. Předtím jsem měl soukromou přípravu skladby u Zdeňka Lukáše. Už v průběhu gymnázia jsem chtěl komponovat. Gymnázium byla totiž škola, která mě zoufale nebavila, a já jsem se už v druhém ročníku rozhodl, že chci jít na konzervatoř studovat skladbu. Samozřejmě, doma z toho bylo strašně zděšení, protože rodiče to viděli jako nejistou perspektivu, nezajištěnou existenci, neměli jistotu, jestli jsem vůbec nadaný... Maminka tehdy vsadila na to, že studovala na učitelském ústavu se skladatelem Zdeňkem Lukášem. Mimo chodem Zdeněk Lukáš v podstatě neměl hudební vzdělání – on měl učitelský ústav. Komponování, to se naučil vlastně sám a pomocí soukromých konzultací u skladatele Miloslava Kabeláče.

Já jsem tedy v průběhu gymnázia začal chodit ke Zdeňku Lukášovi. Pamatuji si, že pokračování studia na gymnáziu pro mě bylo utrpením. Naši direktivně rozhodli, že musím dojít k maturitě. Já jsem se to zpočátku snažil sabotovat, řekl jsem si, že jim musím ukázat, jak na to studium nemám a musím jít na konzervatoř. Takže jsem se schválně neučil, schválně jsem si nechával dávat co nejhorší známky. V pololetí ve třetím ročníku jsem měl tak naprosto rekordní vysvědčení: sedm čtyřek, pět trojek a trojku z chování. Bohužel žádný z pedagogů mě tehdy nenechal propadnout. Nevím, jestli to byl komplot pedagogů s mými rodiči, kteří asi tušili, „na co hraju“. Potom jsem tuto svou taktiku vzdal, odmaturoval jsem a na konzervatoři jsem pak na druhou stranu měl samé jedničky.

Jak jsi absolvoval na konzervatoři?

Na konzervatoři jsem absolvoval se skladbou pro komorní orchestr, kterou jsem nazval Poselství Malého prince. Tehdy to byla taková doba, kdy jsem jako téměř ještě čerstvý konvertita hlтал literaturu tohoto typu. A právě v díle Antoina de Saint-Exupéry jsem shledával určité paralely s duchovní literaturou. Malý princ je pro mě dílo nadčasové, které v až neuvěřitelné zkratce vystihuje to podstatné, co vykládá i křesťanství.

Logické pokračování po absolvování konzervatoře je studium na Akademii múzických umění. Bylo tomu tak i v tvém případě?

Ano i ne. Po konzervatoři jsem šel na AMU. Jenže před tím jsem vlastně neodabsolvoval. Z pátého ročníku na konzervatoři jsem totiž udělal přijímací zkoušky na AMU a vstoupil tam bez dokončení studia na konzervatoři, což byl veliký nerozum. Byla to hloupost přímo kardinální, kterou už bych nikdy v životě neudělal.

Na AMU jsem se totiž brzo dostal do situace, kdy bylo jasné, že nemám šanci studium v tehdejších podmínkách při mých osobních postojích dokončit. Těch faktorů, proč to nebylo možné, bylo více, ale obecně bych řekl, že atmosféra na tehdejší AMU byla oproti konzervatoři velmi silně tendenční. Z druhého ročníku AMU jsem tedy odešel a požádal o velmi bizarní přestup zpět na konzervatoř. Tehdejší ředitel konzervatoře František Martiník se s podobnou situací nejspíš nesetkal, a tak vlastně nikdo nevěděl, co se mnou. Stal jsem se tak naprostým unikátem, který žádal o zpětný přestup z vysoké školy na školu střední. Nakonec věc řešilo Ministerstvo školství. Bylo mi doporučeno, abych si tam napsal žádost, aby mi tento naprosto atypický přestup byl umožněn. Pro můj případ bylo příznačné, že jakási soudružka Dana Pustinová, která jej na ministerstvu vyřizovala, byla

klavíristka. Po nějaké době mi přišla doporučená zásilka z konzervatoře, v níž k mému podivění nebylo zamítnutí mé žádosti. Takže jsem z Akademie múzických umění přestoupil zpátky na konzervatoř a konzervatoř zdárně dokončil.

Potom jsem si odsloužil plných 730 dní vojenské služby.

Po ní jsem přišel za doc. Milošlavem Ištvánem na Janáčkově akademii múzických umění s tím, že mám sice absolvovány dva roky AMU v Praze, ale že bych studium rád dokončil v Brně. Protože v té době byly obě skladatelské katedry – pražská a brněnská – pověstně vzájemnou rivalitou, doc. Ištván zbystřil a listoval mými partiturami, načež mi nakonec doporučil napsat žádost o přezkoušení. Místo termínu přijímacího řízení mi ale došla doporučená zásilka s oznámením, že rektor JAMU souhlasí s tím, abych pokračoval ve studiu skladby bez jakýchkoli zkoušek. Tak jsem dokončoval vysokoškolské hudební studium při zaměstnání. Skladbu jsem tam studoval u Zdeňka Zouhara a školu úspěšně absolvoval v roce 1991.

Studoval jsi tedy při zaměstnání. Kde jsi pracoval?

Při studiu na JAMU jsem pracoval tam, co moje maminka – v dnešní ARTAMĚ – jako referent pro neprofesionální symfonické orchestry...

Studium v Brně a zaměstnání v Praze. To asi nebyla lehká situace?

To nebyla.

Pak jsem udělal konkurz na režii do tehdejšího Československého rozhlasu, protože v roce 1988, krátce před převratem, emigroval jeden z poměrně důležitých režisérů Jan Hyhlík, a oni potřebovali rychle to místo zaplnit, takže vypsalí narychlo konkurz. Mně se na něj nejprve moc nechtělo jít, ale pak jsem si řekl, že v nejhorším případě mě nevezmou, takže jsem ten konkurz absolvoval a skončil jako druhý. Vítěz konkurzu pak sice v Rozhlase nastoupil, ale z mně neznámých důvodů po dvou měsících rozvázal pracovní poměr. Tehdejší vedoucí oddělení hudebních režisérů Igor Taussinger, aniž by vypisoval nový konkurz, mi rovnou napsal, jestli bych mohl k 1. červenci 1988 nastoupit. Rozmýšlel jsem se v podstatě velice krátce, protože práce v ARTAMĚ, ne že by mě nebavila, ale rozhodně nebyla činností, kterou bych chtěl vykonávat celý život. Také jsem v té době ještě z nouze učil externě různé nástroje asi na třech hudebkách, protože jsem opravdu nemohl najít jiné místo. Nakonec jsem práci v Rozhlase přikývnul a udělal jsem tak, dle svého mínění, dosti důležitý a správný krok svého života.

Jakou náplň práce jsi měl v Rozhlase?

Nastoupil jsem jako hudební režisér. Bylo to v době kolem sametové revoluce, kdy najednou vzrostla poptávka po varhanní hudbě. Protože rozhlasový zvukový archiv byl z tohoto pohledu téměř prázdný, vyvstala otázka, kde tolik varhanní hudby vzít. O mně se už tehdy v Rozhlase vědělo, že se varhanami zabývám, a tak mě tehdejší šéfredaktor Jiří Štílec oslovil, jestli bych nechtěl v této věci něco udělat. Já jsem samozřejmě nadšeně souhlasil, protože se tím pro mě rýsovala perspektiva, že se mi koníček stane i zaměstnáním. Tak vlastně vznikl projekt Historické varhany Čech a Moravy. V jeho rámci jsme napřed počítali s natočením asi deseti nebo patnácti nástrojů. V současné době jsme dotočili nahrávku stých sedmdesátých pátých varhan, a víme, že spousta zajímavých varhan na nás stále čeká. Ze snahy poněkud obohatit zvukový archiv Rozhlasu tak vznikl téměř nadčasový projekt. Ovšem abych tuto práci mohl dělat, muselo dojít ke změně mého postavení v Rozhlase. Od roku 1991 jsem pracoval již na dva poloviční úvazky – částečně jako hudební režisér a částečně jako redaktor. Asi o dva roky později jsem přešel vyloženě k práci hudebního redaktora s tím, že nahrávky varhan a zvonů, které už tehdy také běžely, si budu režírovat sám.

Zvony? K nim ses dostal jak?

Za můj vztah ke zvonům může především profesor Jaroslav Vodrážka. Už za dob mého studia na pražské konzervatoři to byl známý varhanní improvizátor, který nás hodně vybízel k tomu, abychom se o zvony zajímali a zvony poslouchali. Kdekoli jsme s ním jeli a okénkem automobilu zazněly zvony, museli jsme zastavit, aby prof. Vodrážka zvony vyslechl. Pak jsme teprve mohli pokračovat v cestě.

K mému vztahu ke zvonům jistě přispělo i setkání se zvonohrami v Holandsku, s nimiž jsem přišel do kontaktu za poměrně zvláštní situace. Pár let před same-

tovou revolucí dostali moji rodiče devizový příslib s možností vyjet i s dětmi na Západ. Tehdy to byla samozřejmě úžasná příležitost, kterou nešlo nevyužít. Tak jsme se tedy vydali na okruh Německo – Holandsko – Belgie – Francie. A právě během pobytu v Holandsku, kde jsme se zdrželi několik dní, mě zaujaly, spíše než větrné mlýny, právě zvonohry. A to mně tak nějak zůstalo natrvalo.

Tvoje hudebně režisérská a redakční činnost v Českém rozhlasu tedy zahrnuje především pořizování záznamů varhan a zvonů. Tento neobvyklý dvojobor měl jistě zásadní vliv na tvůj život. Jaký?

Dalo by se říci, že zvonům a varhanám vděčím za to, že jsem na svém místě v Českém rozhlasu setrval tak dlouho. Když jsem totiž loni rozvažoval stálý pracovní poměr, zjistil jsem, že jsem tam pracoval bezmála dvacet let, a to jako nemnohý. Bylo to jistě dáno i tím, že o mém speciálním oboru nikdo jiný příliš mnoho nevěděl a nikdo mně tak do mé práce moc nemluvil. A tak mě až do nedávné minulosti mýjely různé nepříjemné situace, které se často stávaly důvodem odchodu mých kolegů.

Existuje někde jinde v Evropě projekt podobný tvému systematickému pořizování nahrávek našich historických varhan a zvonů?

Myslím, že podobný projekt v oblasti nahrávek varhan, v němž se také angažoval varhaník Peter Van Dyke, běžel v holandském katolickém rádiu. Pokud se týče zvonů, pak obdobný, ale skromnější projekt mělo rádio Bayerischer Rundfunk. Jinak jsem ale podobné projekty nezaznamenal.

(pokračování příště)

S Radkem Rejškem hovořil Pavel Šmolík

Zprávy ze Svaté Hory

- Na 2. neděli adventní, 7. prosince, vyšla v Katolickém týdeníku čtyřstránková adventní příloha ze Svaté Hory.
- V sobotu 13. prosince se v bazilice od 9.00 hodin konala adventní duchovní obnova s tématem „O Božím Slově“, kterou vedl P. Ondřej Pávek, administrátor katedrální farnosti v Praze. V rámci duchovní obnovy se v bazilice ve 12.00 hodin konal koncert duchovní hudby, při kterém zazněly chorální introity adventní doby v podání gregoriánské scholy a varhanní improvizace Pavla Šmolíka.
- V pátek 19. prosince v 16.00 hodin byla v Mnišecké kapli zahájena tradiční výstava betlémů. Při vernisáži promluvil P. Stanislav Příbyl. Výstavu bylo možné zhlédnout v Mnišecké kapli do 4. ledna. Její druhá část instalovaná ve Svatohorském poutním muzeu byla otevřena až do 2. února.
- V úterý 23. prosince v 18.00 hodin přinesli skauti na Svatou Horu Betlémské světlo, které si mohli návštěvníci odnést do svých domovů během Vánoc.
- Ve středu 24. prosince v 16.00 hodin byla sloužena Štědrovečerní mše, při které byla provedena Rybova Česká mše vánoční „Hej, mistře“.
- Na Boží hod ve čtvrtek 25. prosince byla při mši svaté v 9.00 hodin provedena Orgelsolomesse Johanna Zechnera.
- Na svátek svatého Štěpána v pátek 26. prosince v 16.30 hodin bylo v rámci vánočního koncertu Svatohorského chrámového sboru představeno CD „Nové chórové varhany na Svaté Hoře“. Spolu s P. Stanislavem Příbylem CD představil také jeden z interpretů varhaník Jaroslav Tůma, který rovněž při koncertě vystoupil.

- Březnický a rožmitálský divadelní spolek hrál v sobotu 27. prosince v 15.30 hodin v ambitech Vánoční hru o narození Krista Pána.
- Na svátek Svaté Rodiny v neděli 28. prosince navštívil Svatou Horu apoštolský nuncius v České republice arcibiskup Diego Causero. Koncelebroval při mši svaté v 11.00 hodin.
- Na závěr občanského roku byla ve středu 31. prosince ve 22.30 hodin sloužena mše svatá. Následovala prezentace o dění na Svaté Hoře v roce 2008. Poté byl na Svatohorském náměstí ohňostroj a novoroční přípitek (více na jiném místě časopisu).
- Ve čtvrtek 1. ledna byl ustanoven administrátorem Svaté Hory P. Josef Michalčík, CSsR, který doposud působil na poutním místě Králíky. K této personální změně došlo z důvodu jmenování P. Stanislava Příbyla, CSsR, dosavadního faráře na Svaté Hoře, generálním vikářem litoměřické diecéze. Za jeho mnohaletou obětavou službu pro Svatou Horu mu ze srdce děkujeme (více na jiném místě časopisu).

P. Josef Michalčík a P. Stanislav Příbyl

- V úterý 6. ledna v 15.00 hodin od příbramské radnice vyjeli již pošesté tři králové na velbloudech. Na náměstí TGM promluvil také P. Stanislav Příbyl. Jízda tří králů je každoročně spojena se zahájením Tříkrálové sbírky v Příbrami.
- Na svátek Zjevení Páně v úterý 6. ledna se slavením mše svaté v 17.00 hodin se Svatou Horou rozloučil dosavadní svatohorský farář P. Stanislav Příbyl.
- Ve středu 21. ledna oslavila Svatá Hora 104. výročí svého povýšení na baziliku minor.
- V neděli 25. ledna se někteří členové Svatohorského chrámového sboru zúčastnili mše svaté při příležitosti nedožitých 80 let skladatele Petra Ebena, kterou v katedrále svatého Víta, Václava a Vojtěcha v Praze celebroval kardinál Miloslav Vlk. Spolu s Pražským katedrálním sborem a populem pražských chrámových sborů provedli Ebenovu Missa cum populo. Dirigoval svatohorský regenschori Pavel Šmolík, na varhany hrál dómský varhaník Josef Kšica.
- V neděli 1. února po odpolední mši svaté byla Svaté Hoře z rukou zástupců Města Příbram předána svíce jako symbol spolupráce poutních míst střední Evropy. Iniciátorem spolupráce je poutní místo v polské Lešnici, které tuto svíci Svaté Hoře darovalo.
- V úterý 3. února se na Svatohorském náměstí konalo přivítání 13. kontingentu KFOR z mírové mise v Kosovu.

- Ve dnech od 5. - 7. února proběhl kurz liturgické varhanní hry, který vedl Pavel Šmolík a další lektori. Hlavní náplní kurzu byla výuka varhanní improvizace, doprovodu liturgie a základů liturgiky.
- V pátek 6. února se konalo zasedání Nadačního fondu na Svatohorské schody a zvelebení okolí a výboru Matice Svatohorské.

Opravy na Svaté Hoře

■ V loňském roce pokračovala instalace **kamerového systému** za 350.000,- Kč. Celková hodnota systému má dosáhnout necelých 3 milionů korun. Tato investice je dotována Ministerstvem kultury v rámci programu ochrany památkových objektů. My se na ní podílíme přibližně deseti procenty.

■ Koncem roku 2008 proběhla **výměna oken** na proboštství v hodnotě 2.500.000,- Kč. Okna jsou replikou barokních oken. Jsou dvoukřídlá, nezávislá, zavírání je řešeno obrtlíky, nikoli kličkou, která je až pozdějším vynálezem. Okna jsou dubová, se železným kováním. Jsou zasklena vakuovými dvouskly, přičemž vnější sklo je replikou starého ručně vyráběného skla. Akce je financována z prostředků Ministerstva financí a Ministerstva kultury.

■ Do budoucna uvažujeme o **generální rekonstrukci exteriéru Svaté Hory**. Podali jsme žádost o dotaci v projektu PZAD (Program záchrany architektonického dědictví). Oprava je rozvržena na deset let a vyčíslena na 104.600.000,- Kč. Není

však zdaleka jasné, jak tuto astronomickou sumu získáme.

■ Další vizí je **rekonstrukce a případná přístavba Exercičního domu**. Ani zde se neobejdeme bez dotací. Rovněž tato akce by se pohybovala v řádech desítek milionů korun. Pracujeme na tom, abychom získali dotaci Evropské unie a další granty, které by zabezpečily důstojné ubytování, stravování a konání nejrůznějších akcí v Exercičním domě. Pro realizaci tohoto projektu již existuje předběžný investiční záměr. V srpnu 2008 nás navštívila komise České biskupské konference. V ideálním případě bychom mohli dostat z projektu EU „Síť klášterů“ až 70.000.000,- Kč.

Prosím Vás o pomoc Vašemu poutnímu místu. Konto na opravy je 35-520395309/0800, konto na běžné potřeby a provoz Svaté Hory je 520395309/0800 u České spořitelny Příbram. Nyní můžete přispívat i prostřednictvím platební karty přes portál na www.svata-hora.cz.

Za dobrodince se denně modlíme a v pátek v 7.00 hodin je za ně sloužena mše svatá

P. Josef Michalčík, CSSR

Těm, kteří se rozhodnou strávit poslední den občanského roku jinak než před televizní obrazovkou pojídající nejrůznější pochutiny a popíjející nejrůznější nápoje, již několik let nabízí Svatá Hora možnost prožít poslední chvíle starého roku méně obvykleji.

Svatohorský silvestr

Ve 22.30 hodin se každoročně v bazilice shromáždí věřící, aby mší svatou děkovali Bohu za právě končící rok. Poté následuje promítání prezentace o dění na Svaté Hoře v uplynulém roce s komentářem svatohorského správce. První část prezentace v číslech podhaluje život na Svaté Hoře, další oddíl se věnuje nejvýznamnějším událostem, které se na Svaté Hoře během roku konaly, a závěrečný blok zachycuje život na Svaté Hoře ve fotografiích z neobvyklých perspektiv a v netradičních souvislostech. Po prezentaci je zazpívána státní hymna. To už velké ručičce na svatohorské hodinové věži chybí jen několik málo minut k půlnoci. Odbytím dvanácté se na Svatohorském náměstí otevře šampaňské a „svatohorská pyrotechnická jednotka“ zahajuje ohňostroj. Tímto se i na Svaté Hoře začíná psát nový letopočet.

Ze silvestrovské prezentace 2008 vybíráme některé údaje. K 31. prosinci 2008 na Svaté Hoře působilo 7 kněží, z toho jeden vietnamský kněz, který se věnuje pastorační práci vietnamských katolíků žijících v České republice. Svatohorští redemptoristé navíc spravují okolní farnosti Obořiště, Višňová, Třebesko a řádový kostel sv. Kajetána v Praze na Malé Straně. Chod Svaté Hory zajišťuje 16 stálých zaměstnanců, v sezóně se počet zvyšuje. Pokud jde o svátosti, bylo v roce 2008 na Svaté Hoře pokřtěno 78 dětí a 3 dospělí, svátost manželství přijalo 16 párů, biřmováno bylo 17 biřmovanců, bylo uděleno 12 pomazání nemocných, podáno cca 86 tisíc svatých přijímání, počet zpovědí nelze přesně určit. V roce 2008 byl zaznamenán značný nárůst počtu návštěvníků Svaté Hory. Ohlášených skupin bylo 408 z celého světa. V dnešní době je stále obtížnější rozlišit, zda návštěvníci jsou pouze turisté nebo i poutníci. I na Svaté Hoře je patrný trend odklonu od skupinového cestovního ruchu k individuálnímu. Návštěvníci Svaté Hory mohou využít průvodcovské služby, prohlédnout si expozici ve Svatohorském poutním muzeu a na památku si zakoupit nejrůznější poutní a upomínkové předměty v Prodejně knih a poutního zboží. Všechny tyto služby má na starosti společnost Sacromontana, s. r. o. V Exercičním domě se v roce 2008 konalo 64 akcí, z toho 20 byly exercicie a duchovní obnovy pořádané farností Svatá Hora. V domě bylo ubytováno 1780 osob. Oproti roku 2007 se dvojnásobně zvýšil počet návštěvníků svatohorských internetových stránek. Denní průměr návštěvnosti je 219 osob (v roce 2007 to bylo 128 osob). Během roku 2008 na svatohorském webu přibyla internetová televize, virtuální prohlídka a dary pro Svatou Horu prostřednictvím platebních karet. O nejvýznamnějších událostech a o opravách na Svaté Hoře jste se průběžně mohli dočíst na stránkách tohoto časopisu. Časopis Svatá Hora v roce 2008 vycházel v průměrném nákladu 4 tisíc výtisků. K 31. prosinci 2008 odebralo 3592 výtisků časopisu 2034 odběratelů z celé Evropy.

Prezentace o dění na Svaté Hoře v roce 2008 je k dispozici na <http://www.svata-hora.cz>.

Jana Hovorková

Okénko Matice Svatohorské

Projekt stavby nových varhan pro Svatou Horu od začátku počítal se stavbou dvou nástrojů – menších mobilních chórových varhan a velkých varhan pro západní kůr v bazilice. Na úspěšnou realizaci stavby chórových varhan, které byly požehnány o Vánocích 2007, navázala Matice Svatohorská bezprostředním úsilím o získání finančních prostředků pro stavbu varhan velkých.

Smlouva

o stavbě velkých varhan pro Svatou Horu

V závěru minulého roku uzavřela Matice Svatohorská s varhanářem Vladimírem Šlajchem, který stavěl rovněž svatohorské chórové varhany, smlouvu o stavbě velkých varhan pro svatohorskou baziliku. Náklady na stavbu velkých varhan (včetně všech přidružených zednických, elektroinstalačních a truhlářských prací) budou 15.000.000 Kč (včetně DPH). Protože získání tak velké celkové částky by bylo během na velmi dlouhou trať, bylo formou dodatku ke smlouvě s panem varhanářem dohodnuto, že se bude stavět průběžně, nakolik budou k dispozici finanční prostředky. Varhany tak budou postupně nabývat konkrétní podoby.

Pro stavbu velkých varhan má Matice Svatohorská již z let předchozích zakoupeno dřevo v hodnotě 400.000 Kč. Dále z dosud získaných darů byly v loňském roce zakoupeny čtyři jazykové rejstříky čítající téměř dvě stě píšťal (náklady činily 426.000 Kč).

Na základě dodatku ke smlouvě budou do konce roku 2009 z darů shromážděných na účtu varhan vyrobeny píšťaly dvou pedálových rejstříků (Subbas 16' a Octavbas 8') a dvou rejstříků pozitivu (Copula major 8' a Flauta minor 4') a také uhrazeny projekční práce. Celkové náklady na výrobu těchto čtyř dřevěných rejstříků a na projekční práce činí bezmála 600.000 Kč.

Stavbu varhan můžete podpořit darem odečitatelným od základu daně. Číslo účtu pro dary na varhany je 19-523967309/0800. Na vyžádání vystaví Matice Svatohorská dárcům potvrzení o daru pro daňové účely.

Na stavbu velkých varhan můžete také přispět zakoupením bronzové pamětní medaile (za 1000 Kč) nebo CD „Nové chórové varhany na Svaté Hoře“ s nahrávkou skladeb hraných na svatohorské chórové varhany (za 299 Kč). Podstatná část výtěžku z prodeje jak medailí, tak CD je určena právě na podporu stavby velkých varhan. Medaile a CD jsou k dostání v Prodejně knih a poutního zboží na Svaté Hoře nebo také ve svatohorském internetovém obchodu: <http://shop.svata-hora.cz>.

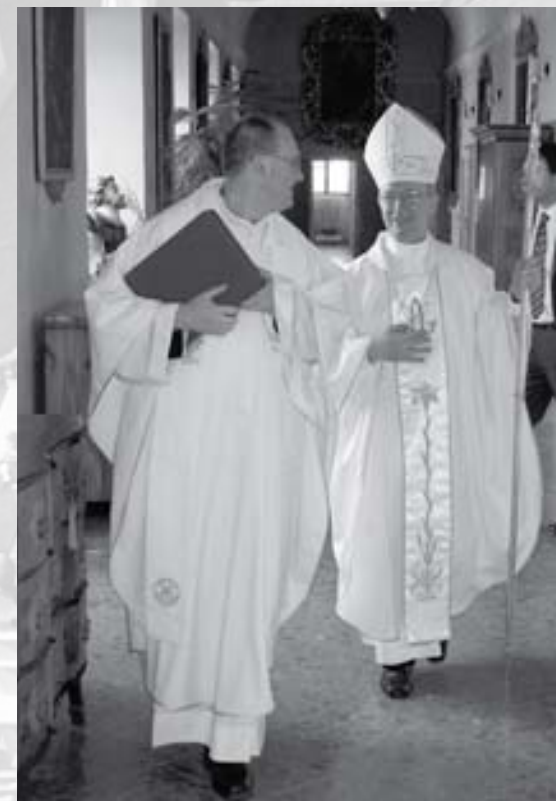
Za Vaši štědrost srdečně děkujeme.

Poděkování

K 1. lednu 2009 odešel ze Svaté Hory její dosavadní správce P. Stanislav Příbyl, CSsR, neboť byl jmenován generálním vikářem litoměřické diecéze. Ve funkci svatohorského faráře působil od srpna 1999. Téměř deset let není v životě člověka časem krátkým. A bezmála deset let každodenní zodpovědnosti za Svatou Horu ani časem nijak snadným.

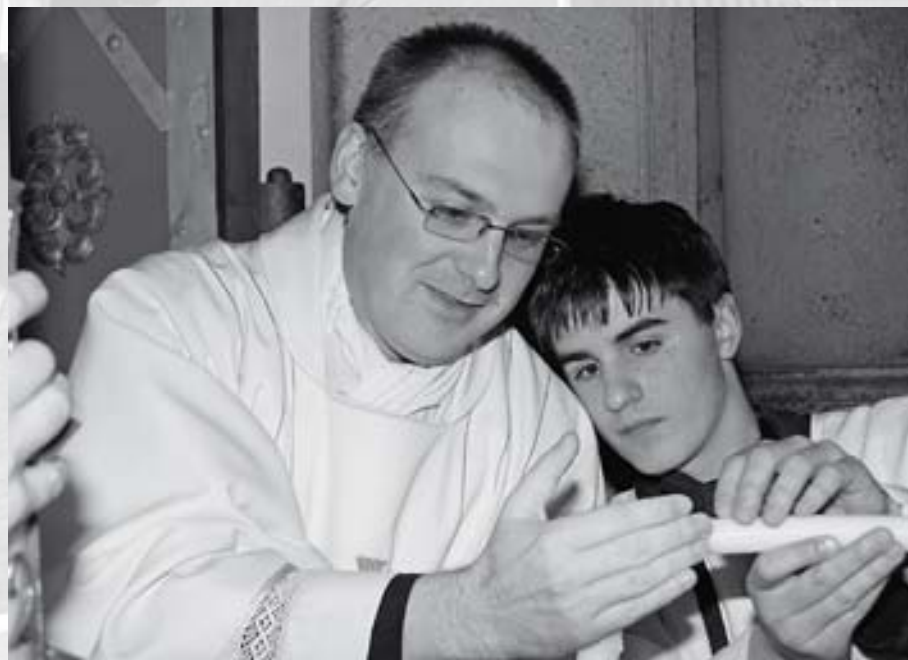
Nebyl téměř den, kdy by se na Svaté Hoře něco nedělo nebo se něco nepřipravovalo. Ačkoli událostí na Svaté Hoře, za kterými stál P. Příbyl, bylo nespočet a mnoho skutečností spojených se Svatou Horou nelze nijak viditelně zachytit, připomeňme si tento čas alespoň výběrem toho nejvýznamnějšího, co se na Svaté Hoře podařilo uskutečnit.

- vedení časopisu Svatá Hora
- obřady velikonočního tridua
- obnova Matice Svatohorské se statutem občanského sdružení
- obnova křížové cesty v parku
- oslava 75. narozenin kardinála Giovanni Copsy
- mše svatá na závěr občanského roku
- nový svatohorský betlém
- arcidiecézní pouť za duchovní povolání
- generální oprava horního ambitu
- jízda tří králů v Příbrami
- zřízení Prodeje knih a poutního zboží a Svatohorského poutního muzea, zavedení průvodcovské služby
- nedělní zpívané nešpory
- obraz Matky Terezy v bazilice
- Kalendář akcí na Svaté Hoře
- obnova nástropních maleb severního ambitu
- oficiální internetové stránky Svaté Hory
- instalace kamerového systému
- ranní rořátní mše
- restaurování sousoší Kalvárie
- oslava 100. výročí povýšení Svaté Hory na baziliku a Národní pouť v roce 2005
- výstava „Svatá Hora nad časem a v čase“
- nový liturgický prostor v bazilice

- pravidelné přenosy bohoslužby ze Svaté Hory Radiem Proglas a ČRo2 - Praha
- grant EU na podporu religiózní turistiky na Svaté Hoře
- televizní film o Svaté Hoře
- rekonstrukce interiéru baziliky
- 275. výročí Korunovace
- restaurování krápníkové kaple svaté Máří Magdalény
- nedělní řeckokatolická svatá liturgie v bazilice
- stavba nových varhan pro Svatou Horu
- film „Varhany pro Svatou Horu“
- restaurování reprezentační místnosti na probošství, portálu Březnické brány, vrat Březnické brány a kaple svaté Máří Magdalény, obnova šindelových střech a střechy studánky, digitální zaměření Svaté Hory
- výměna oken na probošství
- každoroční svatohorské poutě a slavnosti
- spolupráce s Městem Příbram
- kontakty se zahraničím
- významní hosté na Svaté Hoře

P. Příbyl si vždy přál, aby všichni, kdo na Svatou Horu přicházejí, se zde cítili jako doma a s tímto úmyslem obětavě pečoval o Svatou Horu, aby se její tvář duchovní i viditelná rozvíjela do krásy.

Kdybychom každou větší či menší událost během uplynulých deseti let připodobnili k růží, vznikla by kytice nesčíslných krásných růží, a je jich jistě ještě mnohem více, které tak činí Svatou Horu milým domovem pro všechny, kdo sem přicházejí.

Na tomto místě chceme P. Stanislavu Příbylovi za jeho službu pro Svatou Horu, o kterou s láskou, trpělivostí a obětavostí pečoval, ze srdce poděkovat a vyprošujeme mu hojnost Božího požehnání a ochranu Matky Boží Panny Marie v jeho nových úkolech. Ad multos annos.

poutníci, přátelé a dobrodinci Svaté Hory

Svatá Hora

v čase i nad časem

Během nadcházející sezóny budou návštěvníci Svaté Hory moci poznat historii i současný život na tomto poutním místě také prostřednictvím audiovizuální projekce v Mníšecké kapli a výstavy na oratoři nad hlavním vstupem do poutního areálu.

Nová nabídka pro návštěvníky Svaté Hory nese název „Svatá Hora v čase i nad časem“. Sestává se ze zhlédnutí stejnojmenného filmu, ze zhlédnutí výstavy a z návštěvy Svatohorského poutního muzea. Poprvé byla nabízena v rámci Dnů evropského dědictví na podzim loňského roku.

K promítání filmu byl zvolen prostor Mníšecké kaple, jedné z rohových kaplí v ambitech. Jedná se o čtyřicet tři minutový televizní film s názvem „Svatá Hora v čase i nad časem“, který natočil tým České televize v rámci grantu EU a SROP „Religiózní turistika na Svaté Hoře“ v roce 2006. Pojednává jak o historii, tak současném životě na Svaté Hoře. Je možné jej zhlédnout kromě češtiny také v osmi světových jazycích.

Druhou část nové nabídky představuje stálá výstava, která je instalována na oratoři nad hlavním vstupem do areálu, na tzv. letním kůru. Jedná se o výstavu, která byla poprvé ke zhlédnutí v příbramském Záměčku při příležitosti 100. výročí povýšení Svaté Hory na baziliku minor v roce 2005. Kromě historie a současnosti poutního místa je na výstavních panelech představena také vrcholná barokní umělecká tvorba na Svaté Hoře. Z prostorů oratoře se navíc návštěvníkovi nabízí zajímavý pohled na ambity a východní lodžii kostela.

Návštěva Svatohorského poutního muzea, v němž jsou vystaveny některé vzácné předměty z cenných svatohorských sbírek, je rovněž zahrnuta v nové nabídce „Svatá Hora v čase i nad časem“.

Tuto nabídku, která je určitou alternativou prohlídek Svaté Hory s průvodcem, je možné využít na požádání kdykoli v otevírací době Prodejnky knih a poutního zboží.

Jana Hovorková

Madona mého otce

Můj otec Bedřich Bělohlávek se narodil roku 1902 v Písku. Jeho rodiče byli hoteliéři. Když byl můj otec ještě malý, přestěhovali se jeho rodiče do Příbrami, kde řídili Hotel Bělohlávek. Domnívám se, že se jednalo o hotel, který bezprostředně sousedil s vlakovým nádražím. Můj otec tak v Příbrami prožil své mládí. Poté odešel do Prahy na studia. Na konzervatoři a na Karlově univerzitě studoval hudbu.

(...) Po celý svůj život si uchovával silné duchovní pouto se Svatou Horou – pouto, které nikdy nebylo zpřetrháno, a to i přes mezinárodní napětí, které jej nakonec donutilo opustit jeho vlast, nejprve na konci 30. let musel odejít kvůli hrozbě nacismu, a nadobro v roce 1948, když se k moci dostali komunisté.

Před jeho prvním odchodem byl na návštěvě v Příbrami. Myslím si, že zde byl proto, aby navštívil svou matku a také Svatou Horu, věděl, že je to možná naposledy. Na Svaté Hoře prosil o darování kopie milostné sošky Panny Marie Svatohorské se slibem, že ji poskytne zemi, která se mu nakonec stala novým domovem.

Odpusťte mi mou mlhavou paměť, ale již si nevzpomínám, kdo tuto věrnou kopii vyřezal a jak dlouho to trvalo – myslím si, že kopie musela být udělána velmi rychle. (...) Přesto se jedná o vynikající řezbu i malbu. (...)

Když kopie Svatohorské madony byla hotova, z bohatého svatohorského šatníku pro ni byly vybrány šaty, které má tato otcova madona dodnes na sobě.

A tak můj otec opouštěl Československo. Po dlouhé a často nebezpečné cestě po pevnině a po moři přijel v roce 1940 se svou první ženou do Londýna. Zažil zde bombardování. Spolu s mnoha dalšími lidmi hledal během bombardování úkryt v podzemním vlakovém nádraží v centru Londýna. Přestože venku padaly bomby, on dokázal v noci klidně spát. Vždy s ním, v jeho příručím zavazadle, byla soška Panny Marie. Pevně věřil, že ho Matka Boží chrání.

Po skončení války, v roce 1946, se vrátil do své rodné vlasti. Jak se však ukázalo, byl to návrat na pouze velmi krátký čas. V roce 1948 se natrvalo usadil v Londýně. Nejprve se snažil žít provozováním restaurace. Záhy bylo ovšem zřejmé, že to není ta pravá cesta. Následovalo ale mnoho šťastných let, kdy pracoval pro jedno velmi dobře známé londýnské knihkupectví. Protože se před válkou v Československu živil novinářinou, v Anglii na to částečně navázal. Bylo možné jej často slyšet na BBC, které vysílalo jeho komentáře k české a anglické hudbě a kultuře.

Osud otcovy madony nebyl však takový, jaký si představoval. Otec po řadu let tolik usiloval o to, aby naplnil svůj příslib. Ač se snažil, jak mohl, žádný kostel ani žádná organizace, kterou v Anglii oslovil, nebyla ochotna sošku přijmout.

A tak nakonec soška zůstala u něho doma až do jeho smrti v roce 1991, milována a uctívána, ve vitríně v jeho studovně. Každé ráno a večer se před ní modlil. A pro mě, ačkoli můj poměr k víře není jednoznačný, byla a je součástí mého každodenního života (...).

(přeloženo z angličtiny)

Francis Wright

ZMĚNA ZAČÍNÁ UVNITŘ

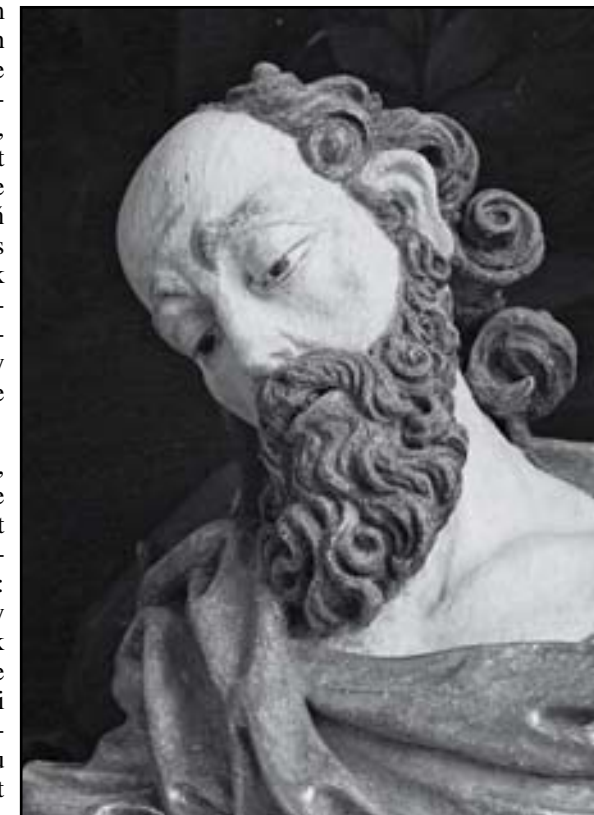
Jubilejní rok, věnovaný apoštolovi národů svatému Pavlovi, vyhlásil při příležitosti dvoutisícího výročí světceva narození papež Benedikt XVI. v Římě 28. června 2007 v předvečer slavnosti svatých Petra a Pavla. Rok svatého Pavla byl zahájen 29. června 2008 a potrvá do 29. června 2009. Má přispět ke znovu objevení postavy svatého Pavla a jeho díla všemi křesťany za účelem oživení víry a evangelizace.

Můžeme tedy ve společném hledání pravdy života naslouchat tomuto apoštolovi národů, který i dnes svými listy horlivě ohlašuje celé církvi i světu radostnou zvěst, kterou je pro každého z nás osoba Ježíše Krista, Božího Syna.

Když chceme rozjímat nad Božím Slovem, kterým k nám mluví Bůh skrze apoštola Pavla, nesmíme opomenout nejdůležitější mezník jeho života - osobní obrácení, které od základu proměnilo život tohoto pravověrného vyznavače židovského náboženství. Zároveň se budeme snažit vytěžit pro nás poučení pro každodenní život, jak nechat v sobě působit Boží přítomnost, aby také naše nitro bylo přetvořeno zásahem světla Boží lásky a milosrdenství, které se ukazuje v postoji našeho Spasitele.

Pokud bychom se zeptali někoho, třeba před supermarketem, co se mu vybaví jako první spojitost se slovem „obrácení“, možná bychom slyšeli, jak dotyčný říká: „obrátit se na posteli z jedné strany na druhou“, nebo „obrátit řízek na pánvi“. Výraz „obrácení“ se v běžné mluvě příliš nepoužívá ani tehdy, když se mluví o změně života. Současnému člověku k tomu lépe poslouží výrazy jako „držet dietu“, „chytout druhou mízu“, „voháknout se“ nebo „prodělat plastickou operaci“. Většinou to, co je viditelné a nějak se „změní“, se nejčastěji chápe jako proměna kvality života.

Naše vnější chování však vychází především z hloubky našeho základního postoje k sobě, k druhým lidem a životu vůbec. Vyvěrá z naší podstaty, kým

jsme a kam směřujeme. Do naší emocionální paměti jsou vtisknuty prožitky dětství, přijetí či nepřijetí našimi rodiči, přáteli a lidmi vůbec, což nakonec tvoří určitou část našich jistot či nejistot a také později i základní vnímání a prožívání Boha.

Když bude řeč o obrácení svatého Pavla, půjde o událost, která proměnila nitro, podstatu tohoto člověka a následně i jeho životní postoje, které se završily svobodným a rozhodným obětováním života pro Ježíše z Nazareta. Ten změnil Šavlův (Pavlovo původní jméno) „dokonalý život“ náboženské horlivosti a nenávisti v život naplněný milosrdenstvím, Boží láskou a touhou sdílet tuto lásku s druhými.

Skutky apoštolů mluví o Pavlovi obrácení na třech místech. Tato tři místa potvrzují Pavlův postoj vůči křesťanům - vyznavačům Ježíše Krista.

„Šavel ještě soptil hrozbami a hořel touhou zabít uředníky Páně“ (Sk 9,1). Ve své obhajobě v Jeruzalémě Pavel mluvil o tom, kým byl před svým obrácením: „*Moje horlivost pro Boha byla velká, jak je tomu u vás dodneška. Proto jsem pronásledoval toto učení až na smrt*“ (Sk 22,4). A do třetice - když se Pavel hájil před králem Agrippou: „*I já jsem se ovšem kdysi domníval, že musím podnikat všechno možné proti jménu Ježíše Nazaretského. A to jsem také v Jeruzalémě dělal. Vyžádal jsem si plnou moc od velekněží, mnoho křesťanů jsem dal zavřít do žaláře a souhlasil jsem s tím, když je zabíjeli. A často jsem se je pokoušel po všech synagógách trestáním přinutit k tomu, aby se Ježíšovi rouhalí, a tak jsem bez mezí zuřil proti nim, že jsem je pronásledoval i ve vzdálených městech*“ (Sk 26,9-11).

Teď je potřebné se zastavit a uvědomit si, jaké bylo Pavlovo náboženství, jeho vztah k Bohu. Totiž u Pavla nejde o obrácení ateisty k víře. Pavel jako věřící Žid z Boží milosti obdržel prohloubení své víry a to způsobem, který změnil jeho základní životní postoje.

Kde u Pavla brala živnou půdu představa, že musí hájit svého Boha až k smrti jeho nepřátel?

Pavel o sobě píše ohledně času před obrácením: „*Osmý den jsem byl obřezán, pocházím z izraelského národa, z Benjamínova kmene, jsem Hebrej a syn hebrejských rodičů, co se Zákona týká farizeus, co do horlivosti pronásledovatel církve, a co do spravedlnosti, která spočívá v zachovávání Zákona, byl jsem bez úhony*“ (Flp 3,5-6). Tedy Pavel byl jedním z nejhrošlivějších farizeů tehdejší doby. Farizeové viděli svou osobní záchranu v co nejdokonalejším zachovávání Zákona, a to i předpisů vycházejících z tzv. tradice, kde často kvůli preciznosti a přesnosti předepsaných úkonů nakonec zapomínali na člověka, lásku a milosrdenství. Přesnost zachovávání příkazů a zákazů bez lásky nakonec vede k fanatismu. A Pavel upřímně chtěl růst v této pečlivosti a přesnosti zachovávání Zákona nejenom u sebe, ale i u druhých. Najednou se setkává se „sektou“, která hlásá nějakého Ježíše, osvobození od puntičkářského plnění předpisů. Tito lidé hledají Boha i tam, kde nejsou předpisy, kde „něco“ je nad Zákonem - a tím je nějaký Ježíš, kterého našťestí jeho soukmenovci ukřižovali. Ti křesťané však tvrdí, že Ježíš po své smrti na kříži

vstal z mrtvých, a tak dále šíří neúctu k Zákonu a k Bohu Jahve - zvláště tím, že toho Ježíše nazývají Bohem. Bůh je jeden, tedy Ježíš nemůže být Bohem, vždyť byl člověkem... Co všechno se muselo honit hlavou Šavla, který upřímně hořel „spravedlivým hněvem“ proti tak pohoršujícímu učení.

Každý z nás máme nějakou základní představu o Bohu, kterou jsme zdědili od našich rodičů. Je to přesvědčení, které je tvořeno prožitky z dětství, naším chápáním nauky církve a také vnitřními představami, jak to asi je. Z toho nám často vychází pokřivený obraz Boha. U nás křesťanů tak můžeme často potkat Boha pouze přísného, tvrdého, nekompromisního, vyžadujícího úctu, vzdáleného, ohrožujícího. Nebo to může být Bůh „kamarád za všech okolností“ ve stylu, že ať hřešíme jakkoli, on nás přátelsky poplácá po zádech a pochválí nás, „jací jsme borci“. V prvním i druhém případě jde o nevyrovnání se s dětskou představou Boha, hluboce zakořeněnou z jistého negativního vnímání života svých rodičů. Dále to může jít ruku v ruce s vnitřním šokem, který jsme vnímali prožíváním nějakého zla, kdy nám Bůh „nepomohl“. Bůh nám chce darovat poznání sebe sama - takového, jaký je. Děje se to však nejčastěji postupně.

Posílá své světlo, abychom se setkali s ním - a ne s jeho karikaturami. Pravé poznání neviditelného Boha je darem Ducha svatého, který nám dává „zakoušet“, kým je Ježíš Kristus. Toto se však děje pomalu, v procesu našeho hledání, v jednotlivých zkušenostech, v temnotách zmatků, že „to není tak, jak jsme si mysleli“. Náš růst víry a zkušenosti s Bohem je tvořen tajemstvím postupného sjednocování námi vnímaného Božího Slova s realitou našeho života.

U Pavla začátek toho základního poznání „kým Bůh je“, poznání, které můžeme nazvat „tak takhle to je“, bylo ono přímé setkání s tím, kterého nenáviděl a pronásledoval z lásky k „svému Bohu Jahve“.

Pavlovo setkání s Ježíšem se událo za přítomnosti svědků - mužů, kteří ho doprovázeli cestou k Damašku. Nechme promlouvat Pavla o této události: „*Na cestě - bylo to v poledne - jsem uviděl, jak světlo z nebe nad slunce jasnější obklopilo mne i ty, kteří tu cestu konali se mnou. Všichni jsme padli na zem a já jsem uslyšel hlas, který na mě hebrejsky mluvil: ‚Šavle, Šavle, proč mě pronásleduješ? Těžko ti bude kopat proti bodci.‘ Já jsem se otázel: ‚Pane, kdo jsi?‘ A Pán odpověděl: ‚Já jsem Ježíš, kterého pronásleduješ. Ale vstaň, postav se na nohy! Neboť proto jsem se ti zjevil, abych z tebe udělal svého služebníka a svědka toho, co jsi viděl a co ti ještě ukážu‘“ (Sk 26,13-17). Abychom pochopili, co se s Pavlem stalo, je potřebné naslouchat tomu, co Pavel píše ve svých listech k této události. V nich totiž popisuje podstatu proměny, která se v něm udála.*

V listě Filipánům Pavel říká: „*V čem jsem dříve viděl pro sebe prospěch, to považuji nyní kvůli Kristu za škodu ve srovnání s oním nesmírně cenným poznáním Krista Ježíše, svého Pána. Pro něj jsem se toho všeho zřekl a považuji to za bezcenný brak, abych mohl získat Krista a byl s ním spojen; nemám přece vlastní spravedlnost, která se získá zachováním Zákona, ale tu, která se dává tomu, kdo věří v Krista, totiž tu, která přichází od Boha a spočívá na*

víře“ (Flp 3,7-9). Můžeme říci, že celá „kariéra“ úspěšného farizea se světlem Kristovy přítomnosti proměnila v trosky. Není to však tak, že by Pavel nad tou zříceninou plakal. On za ni Boha velebí, protože Bůh začíná stavět Pavlovi nový dům, postaven ne lidskou precizností a puntičkářstvím.

Setkání Pavla s Ježíšem vytvořilo v jeho srdci proměnu chápání Boha. Pavel se setkává s Bohem osobně skrze osobu Ježíše Krista. Pro nás je to opět podnět, abychom v našich snahách nezanedbávali osobní modlitbu. Pokud ustraneme jenom na náboženských povinnostech (v neděli na mši, v pátek nejíst maso, jednou za rok se nějak vyzpovídat - a pak je všechno OK), zůstaneme Šavlem. Pokud začneme hledat v Písmu a ve tváři druhého člověka živého Ježíše, on nás ozáří světlem své osobní přítomnosti a promění nás v Pavla.

Damašek dnes

Ježíš Pavlovi v osobním setkání zjevil, kým je, takže Pavel mohl ve svých listech vyzpívat hymny na Boží oslavu. V listě Kolosanům čteme, s kým se to Pavel u Damašku setkal: „*On (Ježíš) je věrný obraz neviditelného Boha, dříve zrozený, než celé tvorstvo. V něm bylo stvořeno všechno na nebi i na zemi, svět viditelný i neviditelný: ať jsou to andělé při trůnu, ať jsou to panstva, ať jsou to knížata, ať jsou to mocnosti. Všecko je stvořeno skrze něho a pro něho. Kristus je dříve než všechno ostatní a všechno trvá v něm*“ (Kol 1,15-17). Oslavný hymnus v listě Efesanům dokresluje hlubiny poznání, kterým Bůh Pavla obdaroval: „*V něm máme vykoupění skrze jeho krev, odpuštění hříchů pro jeho nesmírnou milost, kterou nám tak bohatě projevil s veškerou moudrostí a prozíravostí: seznámil nás totiž s tajemstvím své vůle, jak se mu to líbilo a jak si to napřed sám u sebe ustanovil, až se naplní čas pro dílo spásy: že sjednotí v Kristu vše, co je na nebi i na zemi*“ (Ef 1,7-10).

Z tohoto osobního setkání Pavla s Ježíšem u Damašku a také v dalších setkáních s ním v osobní modlitbě, se odvíjí veškerá teologie - „věda o Bohu“. Bez tohoto přebývání s Kristem se také veškerá teologie stává „brakem“ a „odpadky“, které nemají žádnou cenu. Když se chceme obrátit k Bohu, neznamená to „dělat ze sebe svatouška“, ani si namlouvat v „polozoufalé snaze něco cítit“ pocit Boží přítomnosti. Obrácení začíná vydáním se Bohu všanc. Jeho světlu, jemu - takovému, jaký je. Bez svých představ, očekávání, plánů, diktování. Obrácení začíná až tehdy, kdy Bůh sám nás navštíví. Z naší strany má vycházet snaha usnadnit Bohu cestu k nám. Zapojit přirozené síly směrem k dobru. Tak, jak to umíme a nakolik můžeme. Tak se připravíme na příchod Ježíše - Světla.

Nebudme smutní, když ta setkání s Ježíšem budou nejdříve nenápadná či tak nějak „na sílu“. Pokud ho budeme upřímně hledat a nedáme se příliš zahltit starostmi života, on přijde a prozáří nás světlem tak jako Šavla u Damašku. Pokud to nebude tak „zjevné“ navenek, nevadí. Ta vnitřní proměna určitě přijde.

Na závěr nechme zaznít Pavlovu modlitbu, kterou vyzpíval kdysi v jednom ze svých listů a kterou se určitě i nyní modlí za nás: „*Klekám na kolena před Otcem, od něhož mají původ všechny rody na nebi i na zemi, a prosím ho: ať vám ze své bohaté božské slávy dá to, že ve vás mocně zesílí skrze jeho Ducha vnitřní člověk, aby Kristus vírou přebýval ve vašem srdci, abyste zakořenění a upevnění v lásce byli schopni pochopit - jako všichni křesťané - celou tu šířku a délku, výšku i hloubku, poznat Kristovu lásku přesahující všechno poznání a dosáhnout plné míry Božích darů. Tomu pak, který má moc vykonat na nás věci nad pomyslení nesmírně vznešenější, než my prosíme nebo chápeme, tomu buď sláva v církvi ve spojení s Kristem Ježíšem po všechna pokolení na věčné věky. Amen*“ (Ef 3,14-21).

P. Josef Michalčík, CSSR

Blahoslavený

Metoděj Dominik Trčka, CSsR

Minulý rok jsme prožívali tzv. „osmičkové události“, kdy jsme si připomínali různé významné události v dějinách našeho národa. Byl to jistě rok důležitý vzhledem k dějinné reflexi a především k poučení, rok ve znamení mnohých očekávání. A snad jsme všichni s napětím sledovali, co se asi stane, co nám připraví ony „osudové osmičky“ tentokrát. Naštěstí se toho až tolik nestalo, zvláště ne toho negativního. Myslím, že to byl rok v podstatě pokojný a úspěšný, tedy, alespoň co se týče naší České republiky. Bohu díky za to.

Nyní stojíme na začátku roku 2009 a tento rok je, myslím, neméně důležitý, i vzhledem k oné „devítce“ na konci. Připomeňme jen třeba rok 1939, kdy 15. března obsadila německá vojska zbytek Československa a byl vyhlášen Protektorát Čechy a Morava, dále rok 1969 je začátkem neblahé komunistické „normalizace“, a na protest proti ní se 16. ledna 1969 kolem 16. hodiny v horní části Václavského náměstí v Praze upálil student historie a politické ekonomie FF UK Jan Palach. Z duchovní historie připomeňme především pro nás důležité dvacáté výročí svatořečení svaté Anežky České 12. listopadu 1989, které je, myslím, neodmyslitelně spojeno s podílem na pádu nežádoucího komunistického režimu v naší zemi.

My, redemptoristé, si v tomto roce připomínáme ještě jedno významné výročí, a sice 50 let od smrti kněze a mučedníka, redemptoristy, který působil i na Svaté Hoře, Metoděje Dominika Trčky.

Dominik Trčka se narodil 6. července 1886 jako sedmé dítě v rodině Tomáše Trčky a Františky Štěrbové. Nejprve navštěvoval místní školu ve Frýdlantu nad Ostravicí a pak v Místku. Šestou třídu gymnázia končil v letech 1902 – 1903 na soukromém gymnáziu redemptoristů v Července. V roce 1902 požádal o přijetí do tohoto řádu, v srpnu roku 1904 složil řeholní sliby a v červenci roku 1910 se stal knězem. Do roku 1919 misijně působil v Čechách a na Moravě (Praha, Svatá Hora v roce 1913, Plzeň a Brno). Během První světové války se staral o utečence z východu a Balkánu.

V roce 1919 z pověření svých nadřízených přijal byzantský obřad a po krátkém zaučení ve Lvově začal působit mezi řeckokatolickými věřícími na východním Slovensku. Plnil zde misijní a farní úkoly, zakládal kláštery redemptoristů a přijal řeholní jméno Metoděj. Nějakou dobu byl představeným klášterů ve Stropkově a Michalovicích. V roce 1935 byl jmenován apoštolským vizitátorem sester baziliánek v Prešově a Užgorodu a krátce poté viceprovinciálem nově zřízené slovenské viceprovincie redemptoristů.

V roce 1949 komunistická vláda násilně zrušila michalovskou viceprovincii redemptoristů a o rok později zabrala kláštery na území celého Československa a řeholníci byli odvezeni do internačních klášterů. V roce 1952 byl Trčka

obviněn ze spolupráce s biskupem Gojdičem a 21. dubna byl ve vykonstruovaném procesu odsouzen na 12 let za špionáž a pokus o útěk za hranice. Byl vězněn v Ilavě, na Mírově a nakonec v Leopoldově.

Tragickými se pro něj staly Vánoce v roce 1958. V tomto posvátném čase lásky a pokoje si zpíval koledu, při zpívání ho však slyšel dozorce. Hned ho nahlásil představeným a otec Metoděj, protože zpívání bylo ve vězení zakázané, tak putoval do korekce. Dostal zápal plic a vysoké horečky. Přivolaný lékař konstatoval, že je potřebné převést ho do nemocnice. Lékař vedení věznice upozornil, že berou na sebe zodpovědnost za jeho stav, dokud nebude léčen v nemocnici. Až na další den otce Metoděje přemístili, ale ne do nemocnice, ale jen do samoty s dřevěnou podlahou. Vězeň mohl dostat i dvě deky. To však pro otce Metoděje nemělo velký význam. Podle očitých svědků do cely přišel už jen umřít. Zemřel 23. března 1959 a byl hned na druhý den po smrti pochován na vězeňském hřbitově. Rodina se v dubnu 1959 pokoušela převést jeho tělesné ostatky do rodného Frýdlantu, ale tehdejší úřady jim to neumožnily. Až po obnovení činnosti řeckokatolické církve v roce 1968 mohli redemptoristé požádat o převezení tělesných pozůstatků otce Trčky z leopoldovského vězeňského hřbitova do Michalovců.

Lékař, který otce Metoděje v Leopoldově ošetřoval, ve svém svědectví vzpomíná, že když se omlouval otci Metodějovi, že mu nemohl pomoci, ten mu odpověděl, že se na nikoho nezlobí a že všem odpouští. Podle tohoto lékaře to bylo velké svědectví víry, že i v takovémto momentě, když věděl, že je v nebezpečí smrti, odpustil. Redemptorista otec Metoděj je zářivým příkladem víry v Ježíše Krista, což potvrdil svým životem a mučednickou smrtí. Církev uznala jeho svědectví víry a v dubnu 2001 jej prohlásila mučedníkem. Svátý otec Jan Pavel II. jej společně s řeckokatolickým biskupem Pavlem Petrem Gojdičem prohlásil za blahoslaveného 4. listopadu 2001.

Blahoslavený Metoději Dominiku Trčko, tys s vděčností přijal bohatství východních bratří, ale sám na sobě jsi zakusil krutost politické moci. Pomoz nám s láskou budovat jednotu s křesťany jiných církví a všem politikům vypros ducha nezištné služby.

P. Roman Janáč, CSsR

Exercicie na Svaté Hoře v roce 2009

Podobně jako v předchozích letech nejsou kurzy rozlišeny podle skupin exercitantů, ale převážně tematicky. Všechny uvedené kurzy, pokud není výslovně napsáno, pro koho jsou určeny, jsou zaměřeny všeobecně pro muže i ženy, manžele i svobodné, staré i mladé.

12. 3. - 15. 3. Exercicie pro zdravotníky - Mons. Aleš Opatrný
 16. 3. - 18. 3. Setkání pastoračních asistentů pražské arcidiecéze - P. Vladimír Málek
 23. 3. - 26. 3. „Odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům“ (postní duchovní obnova o odpuštění) - P. Petr Beneš, CSsR
 7. 5. - 10. 5. Exercicie pro rozvedené (i znovu sezdané) - Mons. Aleš Opatrný
 24. 5. - 28. 5. Exercicie Arcidiecézní charity Praha
 31. 5. - 5. 6. Exercicie pro varhaníky, hudebníky, zpěváky a kostelní spolupracovníky - P. Oldřich Máša
 8. 6. - 12. 6. „S našimi národními světci“ - P. Zdeněk Šilhánek, CSsR
 15. 6. - 19. 6. „Ježíš uzdravuje“ - P. Josef Michalčík, CSsR
 20. 7. - 24. 7. Exercicie pro pedagogy, katechety a studenty pedagogických oborů - P. Petr Beneš, CSsR
 27. 7. - 31. 7. „O modlitbě a vztahu k Bohu“ - P. Roman Janáč, CSsR
 3. 8. - 7. 8. Exercicie pro pedagogy, katechety a studenty pedagogických oborů - P. Petr Beneš, CSsR
 31. 8. - 4. 9. „S našimi národními světci“ - P. Zdeněk Šilhánek, CSsR
 5. 10. - 9. 10. „Modlitba za uzdravení“ - P. Josef Michalčík, CSsR
 9. 10. - 11. 10. Setkání pastoračních asistentů pražské arcidiecéze - P. Vladimír Málek
 1. 11. - 7. 11. „Učednictví“ (exercicie pro kněze) - P. Vojtěch Kodet, O. Carm.
 15. 11. - 21. 11. „Slovo Boží v životě kněze“ (exercicie pro kněze) - kardinál Miloslav Vlk
 22. 11. - 28. 11. „Ježíš“ (exercicie pro kněze) - Mons. Karel Herbst
 29. 11. - 3. 12. Exercicie Arcidiecézní charity Praha
 3. 12. - 6. 12. Adventní setkání - P. Petr Beneš, CSsR
 10. 12. - 13. 12. Adventní setkání - P. Petr Beneš, CSsR

Začátek exercicií je první uvedený den v 18.00 hodin. Exercicie, které vede P. Petr Beneš, CSsR, začínají mší svatou v 17.00 hodin v bazilice. Náklady na jednotlivé kurzy jsou uvedeny na internetu. **Příhlášky jen písemně:** Římskokatolická farnost u kostela Nanebevzetí Panny Marie Příbram – Svatá Hora, Exerciční dům, 261 80 Příbram II/591, e-mail: ex.dum@svata-hora.cz nebo vyplněním formuláře na <http://www.svata-hora.cz>.

Významné akce a poutě

25. 2. **Popeleční středa.** Mše svatě v 6.00, 7.00, 9.00 a 17.00 hodin
 1. 3. Mši svatou v 9.00 hodin přenáší ČRo2 - Praha.
 19. 3. **Slavnost sv. Josefa.** Mše svatě v 6.00, 7.00, 9.00 a 17.00 hodin
 25. 3. **Slavnost Zvěstování Páně.** Mše svatě v 6.00, 7.00, 9.00, 11.00 a 17.00 hodin
 4. 4. Od 9.00 hodin **postní duchovní obnova:** „Přejít ze smrti do života - uvedení do velikonoční liturgie“, vede P. Jan Kotas, S. L. L. Program: katecheze, kající pobožnost, adorace, příležitost ke svátosti smíření, mše svatá v 11.00 hodin, koncert duchovní hudby a zakončení ratolestí při všech bohoslužbách
 5. 4. **Květná neděle.** Zpívané pašije při mši svatě v 9.00 a 11.00 hodin. Žehnání ratolestí při všech bohoslužbách
 9. 4. **Zelený čtvrtek.** Mše svatá v 17.00 hodin
 10. 4. **Velký pátek.** Křížová cesta v 15.00 hodin. Velkopáteční obřady v 17.00 hodin
 11. 4. **Bílá sobota.** Obřady velikonoční vigilie ve 21.00 hodin
 12. 4. **Boží hod velikonoční**
 13. 4. **Pondělí velikonoční.** Bohoslužby jako v neděli
 9. 5. 8. arcidiecézní **pouť za duchovní povolání**
 16. 5. **Pouť bývalých PTP.** Mše svatá v 10.30 hodin
 20. 6. - 21. 6. **Koronovace**
 15. 8. - 16. 8. **Poutní slavnost**

Hudba při bohoslužbách, koncerty a kulturní pořady

25. 2. 17.00 Josef Olejník: **Mešní proprium**
 1. 3. 9.00 Johannes Brahms: **Windhaager Messe**
 12. 3. 19.00 **Koncert** „Hudba v nezvyklých souvislostech“ - temperovaný klavír I. v tzv. biskupském pokoji (Jaroslav Tůma – klavichord)
 19. 3. 19.00 **Koncert** „Hudba v nezvyklých souvislostech“ - temperovaný klavír II. v tzv. biskupském pokoji (Jaroslav Tůma – klavichord)
 22. 3. 17.00 **Koncert** - Giovanni Battista Pergolesi: Stabat Mater (Musica Podberdensis)
 4. 4. 12.00 **Koncert** v rámci postní duchovní obnovy - Johann Sebastian Bach: Matoušovy pašije, výběr (Musica Lignea)
 5. 4. 9.00, 11.00 Pavel Šmolík: **Pašije podle sv. Marka**
 9. 4. 17.00 Maurice Duruflé: **Ubi caritas, Tantum ergo**
 10. 4. 17.00 Radek Rejšek: **Janovy pašije**
 11. 4. 21.00 Bohuslav Korejs: **Responzoriální žalmy**
 12. 4. 9.00 Wolfgang Amadeus Mozart: **Missa in C, KV 317 „Koronovační“**
 13. 4. 16.30 **Velikonoční koncert** Svatohorského chrámového sboru
 22. 10. - 24. 10. **Kurz liturgické varhanní hry II.** - výuka varhanní improvizace, doprovodu liturgie a gregoriánského chorálu (vede Pavel Šmolík a další, přihlášky: ex.dum@svata-hora.cz)

Bohoslužby na Svaté Hoře

- Neděle:** 6.00, 7.30, 9.00, 11.00 a 15.30 hodin Mše svatě
 12.00 hodin Řeckokatolická svatá liturgie
 15.00 hodin Modlitba posvátného růžence
 16.15 hodin Zpívané nešpory
Pondělí - sobota: 6.00, 7.00, 9.00 a 17.00 hodin Mše svatě
 16.30 hodin Modlitba posvátného růžence
Svátost smíření: Příležitost ke zpovědi je půl hodiny přede mší svatou, na požádání kdykoli.
Svátost křtu: Je vhodné, aby rodiče křtěného dítěte absolvovali přípravu ve své farnosti.
Svátost manželství: Je třeba, aby se zájemci o tuto svátost o ni ucházeli u faráře v místě svého bydliště.

- Ve středu** od 18.00 hodin je ve farním sále katechismus pro dospělé.
Ve čtvrtek po odpolední mši svaté je adorace.
V pátek v 7.00 hodin je mše svatá obětována za dobrodince Svaté Hory a živé i zemřelé členy Matice Svatohorské.
V sobotu po mši svaté v 9.00 hodin je mariánská pobožnost s přednesením zaslaných proseb. Prosbu můžete zasílat na adresu prosba@svata-hora.cz, vyplnit formulář na <http://www.svata-hora.cz> nebo zaslat poštou.
V sobotu po mši svaté v 9.00 hodin se ve farním sále koná setkání ministrantů. Kontakt: ministranti@svata-hora.cz
V postní době je křížová cesta v pátek od 16.30 hodin a v neděli od 15.00 hodin.
V květnu po odpolední mši svaté je denně kromě čtvrtku a neděle májová pobožnost.
3. neděle v měsíci přenáší mši svatou v 9.00 hodin Radio Proglas.

Úřední hodiny farního úřadu

pondělí - pátek: 9.00 - 12.00 hodin; 13.00 - 15.30 hodin

Prodejna knih a poutního zboží, Svatohorské poutní muzeum a průvodcovská služba

Provozuje:	Sacromontana, s.r.o., IČ: 27363261, DIČ: CZ27363261	Otevírací doba prodejny:	
Odp. osoba:	Martina Jechortová	po - so:	I. - III.: 10 - 15 hodin IV. - V.: 9 - 16 hodin VI. - VIII.: 9 - 17 hodin IX. - X.: 9 - 16 hodin XI. - XII.: 10 - 15 hodin
Tel.:	+420 318 429 943, +420 731 619 800	ne:	I. - XII.: 9 - 17 hodin
Fax:	+420 318 429 934		
E-mail:	prohlidka@svata-hora.cz		
E-shop:	http://shop.svata-hora.cz		

Expozice Svatohorského poutního muzea:

Ke zhlédnutí v otevírací době prodejny. Vstupné: 10 Kč, v rámci prohlídky zdarma

Průvodcovská služba:

Prohlídka areálu Svaté Hory včetně návštěvy uzavřených prostor s výkladem. V. - IX. v otevírací době expozice a prodejny, IV. a X. o víkendech. Poslední prohlídka začíná hodinu před zavírací dobou. V jiných případech je možné zajistit prohlídku po předchozí domluvě. Prohlídku větších skupin a cizojazyčnou prohlídku (německy, anglicky, italsky, rusky) je nutné objednat písemně, e-mailem nebo faxem.

Prohlídka v češtině: 50 Kč / 30 Kč, rodinné vstupné: 130 Kč, cizojazyčný výklad: 70 Kč / 50 Kč, děti do 6 let zdarma

"Svatá Hora v čase i nad časem":

Zahrnuje projekci filmu o Svaté Hoře v Mníšecké kapli, prohlídku stálé výstavy na letním kůru a návštěvu Svatohorského poutního muzea. Ke zhlédnutí v otevírací době prodejny

Vstupné: 50 Kč / 30 Kč, rodinné vstupné: 130 Kč

SVATÁ HORA Vydává a rozšiřuje Římskokatolická farnost Svatá Hora, 261 80 Příbram II - 591, tel. 318 429 930, fax 318 429 934, e-mail: basilica@svata-hora.cz, internet: <http://www.svata-hora.cz>, PDA: <http://www.svata-hora.cz/pda>. Vychází 6x do roka. Registrační číslo MK ČR E 11719. Cena časopisu - dobrovolný dar (náklady na 1 výtisk činí 15,- Kč + poštovné). Řídí redakční rada, zodpovídá P. Josef Michalčík, CSsR. Grafická úprava, sazba a tisk Tiskárna Prima spol. s r. o. Expedici zajišťuje Karmelitánské nakladatelství, s. r. o.

BANKOVNÍ SPOJENÍ Česká spořitelna, a. s., okresní pobočka Příbram, č. ú. 520395309/0800. Zájemci o pravidelné odebírání pište na adresu redakce.

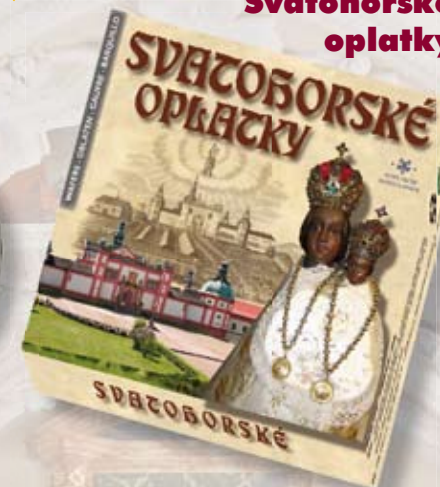
Sacro Montana

Vino ze
Svaté Hory

Pamětní medaile

Svatohorské
oplatky

Svatohorská medovina

Devocionálie

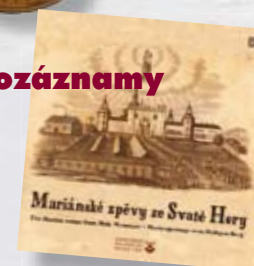
Pohlednice

Svatohorské
kadidlo

Audio
a videozáznamy

A mnoho dalšího...

tel.: 318 429 943, <http://shop.svata-hora.cz>

Dobrořečit budu Hospodinu v každém čase,
z úst mi bude znít vždy jeho chvála.
O Hospodinu mluv s chloubou, moje duše,
ať to slyší pokorní a radují se.

(Žl 34,1-3)

